

Sygn. akt I 1 C 257/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lipca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

Sekcja do spraw rozpoznawanych w postępowaniu uproszczonym

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Anna Stolarska

Protokolant: sekr. sąd. Tomasz Łukowicz

po rozpoznaniu w dniu 12 lipca 2018 r. w Gdyni na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.

przeciwko S. (...) R. B., (...) spółce jawnej z siedzibą w G., R. B. i T. L.

o zapłatę

I zasądza od pozwanych S. (...) R. B., (...) spółki jawnej z siedzibą w G., R. B. i T. L. solidarnie na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych od następujących kwot:

- od kwoty 4.469,09 zł za okres od dnia 23 listopada 2017 r. do dnia 9 kwietnia 2018 r.,
- od kwoty 3.406,12 zł za okres od dnia 8 grudnia 2017 r. do dnia 13 lutego 2018 r.,
- od kwoty 2.585,34 zł za okres o dnia 2 lutego 2018 r. do dnia 10 kwietnia 2018 r.;

II zasądza od pozwanych S. (...) R. B., (...) spółki jawnej z siedzibą w G., R. B. i T. L. solidarnie na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 504,16 zł (pięset cztery 16/100 złotych);

III umarza postępowanie w pozostałym zakresie;

IV zasądza od pozwanych S. (...) R. B., (...) spółki jawnej z siedzibą w G., R. B. i T. L. solidarnie na rzecz powoda (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. kwotę 3.917,00 zł (trzy tysiące dziewięćset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Zarządzenia:

1. odnotować i zakreślić w rep. C
2. przedłożyć z wpływem lub za 30 dni

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wniósł w dniu 12 lutego 2018 r. pozew przeciwko S. (...) R. B., (...) Spółce jawnej z siedzibą w G. oraz R. B. i T. L. o zapłatę solidarnie kwoty 10 964,71 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwot: 4 469,09 zł od dnia 23 listopada 2017 r. do dnia zapłaty, 3 406,12 zł od dnia 8 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty i 2 585,34 zł od dnia 2 lutego 2018 r. do dnia zapłaty, wraz

z kosztami postępowania. Powód wskazał, że wykonał na rzecz pozwanych przewozy towarów zgodnie ze zleceniami spedycyjnymi: nr (...) -1 z dnia 21 września 2017 r., nr (...) -1 z dnia 13 października 2017 r. i nr (...) -1 z dnia 11 grudnia 2017 r. oraz że w związku ze zrealizowaniem zleconych przewozów wystawił pozwanym faktury VAT o nr: (...) na kwotę 4 469,09 zł z terminem zapłaty do dnia 22 listopada 2017 r., FA// (...) na kwotę 3 406,12 zł z terminem zapłaty do dnia 7 grudnia 2017 r. i (...) na kwotę 2 585,34 zł z terminem zapłaty do dnia 1 lutego 2018 r., które nie zostały zapłacone. Powód wskazał, że kwoty 504,16 zł jako równowartości 120 euro (3x40 euro) dochodzi od pozwanych w oparciu o art. 10 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych.

(pozew - k. 5-8v)

Pozwani wnieśli o oddalenie powództwa i podnieśli, że roszczenie powoda zostało zaspokojone przez pozwaną spółkę w dniach: 12 lutego 2018 r., tj. przed wniesieniem pozwu (należność za fakturę FA// (...)), 6 kwietnia 2018 r. (należność za fakturę (...)) i 9 kwietnia 2018 r. (należność za fakturę (...)). Ponadto pozwani zakwestionowali zasadność żądania przez powoda kwoty 40 euro od każdej transakcji handlowej i wskazali na nadużycie przez powoda jego prawa do rekompensaty przewidzianego w ustawie o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, w związku z czym - zgodnie z art. 5 k.c. - nie zasługuje ono na ochronę prawną. Pozwani podnieśli, że pozwana spółka dokonała płatności w niedługim okresie czasu od terminów wymagalności poszczególnych faktur oraz że zestawienie tych terminów prowadzi do wniosku, że powód nie miał możliwości i czasu niezbędnego dla podjęcia działań w celu odzyskiwania należności, a ponadto powód nie wskazał, aby podjął jakiegokolwiek czynności windykacyjne, a więc nie poniósł żadnych kosztów odzyskiwania należności. Ponadto pozwani wskazali, że powód kontynuuje współpracę z pozwaną spółką.

(odpowiedź na pozew - k. 38-40)

W piśmie procesowym z dnia 25 maja 2018 r. powód cofnął pozew ze zrzeczeniem się roszczenia co do kwoty 10 460,55 zł.

(pismo pełnomocnika powoda z dnia 25.05.2018 r. - k. 58-59v)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

S. (...) R. B., (...) Spółka jawna z siedzibą w G. zlecił (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. trzy przewozy: na trasie D. - H. (Finlandia) za frachtem 850 euro netto z załadunkiem w dniu 22 września 2017 r., na trasie D. - H. (Finlandia) za frachtem 650 euro netto z załadunkiem w dniu 13 października 2017 r. i na trasie K. (Belgia) - G. za frachtem 500 euro netto z załadunkiem do dnia 11 grudnia 2017 r.

(niesporne, nadto zlecenia spedycyjne - k. 16, 19 i 22)

(...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wykonała ww. usługi zgodnie ze zleceniem, a po ich wykonaniu wystawiła faktury VAT:

- nr (...) na kwotę 4 469,09 zł z terminem zapłaty do dnia 22 listopada 2017 r.,
- nr FA// (...) na kwotę 3 406,12 zł z terminem zapłaty do dnia 7 grudnia 2017 r.,
- nr (...) na kwotę 2 585,34 zł z terminem zapłaty do dnia 1 lutego 2018 r.

(niesporne, nadto: listy przewozowe - k. 17, 20 i 23, faktury VAT - k. 18, 21 i 24)

S. (...) R. B., (...) Spółka jawna z siedzibą w G. zapłaciła za wykonane przewozy w dniach:

- 13 lutego 2018 r. kwotę 3 406,12 zł z tytułu faktury nr FA// (...),
- 9 kwietnia 2018 r. kwotę 4 469,09 zł z tytułu faktury nr (...),

- 10 kwietnia 2018 r. kwotę 2 585,34 zł z tytułu faktury nr (...).

(niesporne, nadto potwierdzenia wykonanych operacji – k. 60-62)

W dniu 18 stycznia 2018 r. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. wystawiła S. (...) R. B., (...) Spółce jawnej z siedzibą w G. wezwanie do zapłaty nr (...)/11/01/2018 obejmujące należności z tytułu faktur o nr (...) i FA// (...).

(niesporne, nadto wezwanie do zapłaty – k. 25)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z ww. dokumentów przedłożonych przez stronę powodową, które to dokumenty nie budzą wątpliwości co do swej wiarygodności, a nadto nie były kwestionowane przez stronę pozwaną, zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary.

Pozostałe dokumenty złożone w sprawie nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia, gdyż nie wnoszą do sprawy żadnych nowych istotnych okoliczności.

W niniejszej sprawie powód domagał się pierwotnie zasądzenia od pozwanych solidarnie kwoty 10 460,55 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych z tytułu zapłaty za wykonane zlecenia transportowe oraz kwoty 504,16 zł jako równowartości 120 euro (3x40 euro) na podstawie art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (t.j. Dz.U. z 2016 r., poz. 684).

Po wniesieniu pozwu, w piśmie procesowym z dnia 25 maja 2018 r., powód cofnął pozew ze zrzeczeniem się roszczenia w zakresie kwoty 10 460,55 zł.

Wobec powyższego w pierwszej kolejności Sąd badał zasadność i dopuszczalność cofnięcia powództwa.

Zgodnie z art. 355 § 1 k.p.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Stosownie do treści art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku, zaś zgodnie z §4 przywołanego przepisu sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa.

W niniejszej sprawie Sąd oceniając częściowe cofnięcie pozwu przez powoda z punktu widzenia przesłanek zawartych w art. 203 § 1 - 4 k.p.c. nie dopatrył się, aby czynność ta była sprzeczna z prawem lub zasadami współżycia społecznego lub by zmierzała do obejścia prawa. Wobec powyższego postępowanie podlegało umorzeniu w zakresie kwoty 10 460,55 zł, tj. w zakresie, w jakim powód cofnął pozew.

Wskutek częściowego cofnięcia powództwa powód ostatecznie domagał się zasądzenia od pozwanych solidarnie odsetek za opóźnienie w transakcjach handlowych: od kwoty 4 469,09 zł od dnia 23 listopada 2017 r. do dnia 9 kwietnia 2018 r., od kwoty 3 406,12 zł od dnia 8 grudnia 2017 r. do dnia 13 lutego 2018 r. i od kwoty 2 585,34 zł od dnia 2 lutego 2018 r. do dnia 10 kwietnia 2018 r. oraz zasądzenia kwoty 504,16 zł jako równowartości 120 euro, wraz z kosztami postępowania.

Ustalony w niniejszej sprawie stan faktyczny był bezsporny między stronami. Pozwani nie kwestionowali swojego obowiązku zapłaty odsetek za opóźnienie w zapłacie za wykonane przez powoda zlecenia transportowe w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych, o których mowa w art. 7 ww. ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. W związku z tym Sąd uznał za zasadne zasądzenie od pozwanych tych odsetek od poszczególnych kwot stanowiących wynagrodzenie za wykonane zlecenia transportowe za okres od dnia następnego

po terminie płatności wskazanym na danej fakturze VAT do dnia zapłaty, który został ustalony na podstawie przedłożonych przez powoda bankowych potwierdzeń wykonanych operacji, z których wynikają daty zaksięgowania poszczególnych wpłat pozwanym na rachunku bankowym powoda.

Za zasadne Sąd uznał również zasądzenie od pozwanych kwoty 504,16 zł stanowiącej równowartość 120 euro (wysokość żądania w tym zakresie jako iloczyn – 120 razy kurs euro – nie była kwestionowana), której powód domagał się tytułem rekompensaty za koszty odzyskiwania należności na podstawie art. 10 ust. 1 ww. ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. Zgodnie ze wskazanym przepisem wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o których mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1, przysługuje od dłużnika, bez wezwania, równowartość kwoty 40 euro przeliczonej na złote według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne, stanowiącej rekompensatę za koszty odzyskiwania należności. Przepis ten stanowi implementowanie art. 6 ust. 1 Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych (Dz. U. UE L z dnia 23 lutego 2011 r.), zgodnie z którym państwa członkowskie zapewniają, aby wierzyciel był uprawniony do uzyskania od dłużnika co najmniej stałej kwoty 40 euro, w przypadku gdy odsetki za opóźnienia w płatności stają się wymagalne w ramach transakcji handlowych zgodnie z art. 3 lub 4, zaś art. 6 ust. 2 dyrektywy stanowi, że państwa członkowskie zapewniają, aby stała kwota, o której mowa w ust. 1, była płacona bez konieczności przypomnienia jako rekompensata za koszty odzyskiwania należności poniesione przez wierzyciela. Naliczanie tej opłaty jest więc możliwe już od pierwszego dnia po upływie terminu zapłaty. Opłata ta w praktyce może być żądana od każdego niezapłaconego w terminie rachunku lub faktury, niezależnie od wysokości wynikającego z nich roszczenia. Jest należna także w przypadku, gdy należność z faktury jest niższa niż 40 euro. Jest nadto należna niezależnie od faktycznego poniesienia przez wierzyciela jakichkolwiek kosztów dochodzenia należności, gdyż wierzyciel musi jedynie wykazać, że dłużnik opóźnił się w wykonaniu zobowiązania pieniężnego. Ustawa nie uzależnia przy tym naliczenia tej opłaty od skierowania sprawy do sądu i można domagać się jej już w wezwaniu do zapłaty.

W związku z powyższym powodowi należy się zapłata równowartości kwoty 40 euro od każdej niezapłaconej przez pozwaną spółkę faktury VAT, gdyż pozwana bezspornie dokonała zapłaty należności wynikających z tych faktur z opóźnieniem. Za nieuzasadniony Sąd uznał przy tym zarzut pozwanych dotyczący niezasadności żądania przez powoda kwoty 40 euro od każdej transakcji handlowej i naruszenia przez powoda art. 5 k.c. Bez znaczenia dla skorzystania przez powoda z przysługującego mu prawa do otrzymania ww. rekompensaty pozostają podnoszone przez pozwanych argumenty, iż opóźnienia w uregulowaniu poszczególnych faktur były nieznaczne. Skoro opóźnienia takie wystąpiły, to powodowi należy się rekompensata, a jedynie na marginesie wskazać należy, że opóźnienie w zapłacie wynoszące 138 dni (dla faktury nr (...)) czy 68 dni (dla faktur o nr FA// (...) i (...)) trudno uznać za nieznaczne. Uzasadnieniem dla skorzystania przez pozwanych z dobrodziejstwa art. 5 k.c. nie może być również w ocenie Sądu fakt, iż współpraca handlowa między powodem a pozwaną spółką jest kontynuowana. Za całkowicie nieuzasadniony uznać należało również argument pozwanych, iż powód nie wykazał, aby podjął jakiegokolwiek czynności windykacyjne, a więc aby poniósł jakiegokolwiek koszty odzyskiwania należności. Zgodnie z treścią art. 10 ust. 1 ww. ustawy rekompensata za koszty odzyskiwania należności jest należna niezależnie od faktu poniesienia takich kosztów przez wierzyciela. Na stanowisku takim stoi również Sąd Najwyższy, który w swoich orzeczeniach wyraźnie wskazuje, że uprawnienie wierzyciela do dochodzenia przedmiotowej rekompensaty nie jest uzależnione ani od faktycznie poniesionych kosztów, ani od jakiegokolwiek uszczerbku doznanego w związku ze spełnieniem przez dłużnika jego świadczenia z opóźnieniem (tak też m.in. w uchwale z dnia 11 grudnia 2015 r. w sprawie III CZP 94/15, opubl. Legalis nr 1364697 i w wyroku z dnia 7 lipca 2017 r. w sprawie V CSK 660/16, opubl. Legalis nr 1715249).

Sąd zatem w pkt. I wyroku, na podstawie art. 7 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (t.j. Dz.U. z 2016 r., poz. 684) w zw. z art. 22 § 2 k.s.h., zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz powoda odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych od kwot: 4 469,09 zł od dnia 23 listopada 2017 r. do dnia 9 kwietnia 2018 r., 3 406,12 zł od dnia 8 grudnia 2017 r. do dnia 13 lutego 2018 r. i 2 585,34 zł od dnia 2 lutego 2018 r. do dnia 10 kwietnia 2018 r.

W pkt. II wyroku Sąd, na podstawie art. 10 ust. 1 ww. ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych w zw. z art. 22 § 2 k.s.h., zasądził również kwotę 504,16 zł.

W związku z cofnięciem powództwa przez powoda w zakresie kwoty 10 460,55 zł Sąd w pkt. III wyroku, na podstawie art. 203 § 1 i 4 k.p.c. w zw. z art. 355 § 1 k.p.c., umorzył postępowanie w pozostałym zakresie.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. i w zw. z § 2 pkt 5 w zw. z § 15 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 265), zasądając w pkt. IV wyroku solidarnie od pozwanych jako strony przegrywającej postępowanie na rzecz powoda kwotę 3 917,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, na którą składają się: kwota 300,00 zł tytułem uiszczonej opłaty od pozwu, kwota 3 600,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego oraz kwota 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Wskazać należy, iż pozwani zostali uznani za stronę przegrywającą postępowanie również w zakresie kwoty, o jaką powód cofnął pozew, gdyż jak wynika z przedłożonych przez powoda i niekwestionowanych przez pozwanych potwierdzeń wykonanych operacji pozwani uścili na rzecz powoda należności główne dochodzone przez powoda w niniejszej sprawie już po wniesieniu pozwu (tj. w dniach 13 lutego 2018 r., 9 kwietnia 2018 r. i 10 kwietnia 2018 r.). Jednocześnie w ocenie Sądu brak było jakichkolwiek podstaw do nieobciążania pozwanych kosztami postępowania (o co wnioskował pełnomocnik pozwanych na rozprawie w dniu 12 lipca 2018 r.).

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w kontrolce „uzas”,
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnom. pozwanych,
3. akta z wpływem lub za 30 dni.